

SZÖVETSÉGGKÖTÉS A SÍNAINÁL

Május 8., szombat délután

Hallgassátok, mit mond az Úr: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt, ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből.” (2Móz 3:7-8)

Isten nem marad közömbös gyermekei szükségletei láttán, és az elnyomókat meg fogja büntetni. Hallja népe nyögéseit. Hallja az imákat, és mindenkire odafigyel. Ő engedélyez vagy Ő akadályoz meg bizonyos eseményeket. A menny Istenét az elesetteket felemelő Krisztus képviseli. Barátja mindazoknak, akik szeretik és félik az Ő nevét, és megbünteti azokat, akik le merészelnek térni az igaz útról, miközben gyermekei arra törekszenek, hogy minden ember megismerje és kövesse Isten útját, és eljusson a mennyei hajlékokba. – *The Upward Look*, 364. o.

Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy menjen és beszéljen a fáraóval. Rendelje el, hogy engedje a népét Egyiptomból távozni. Négyszáz évig voltak ott, és osztályrészük rabszolgaság volt. A bálványimádás megrontotta őket, és eljött annak az ideje, hogy amikor Isten kihívta őket Egyiptomból, engedjenek törvényeinek, megtarthassák az Úr szombatját, amelyet az Édenben adott az embernek. Félelmetes dicsőségben mondta el nekik a tíz törvényt a Sínai-hegyről, hogy megértsek a törvény szent és örök voltát, és sok nemzetség alapját építsék fel azzal, hogy megtanítyák gyermekeiknek: Isten szent előírásai kötelező érvényűek. – *A keresztény nevelés alapjai*, 287. o.

Hallgatói közül sokan hittel vonzódtak Jézushoz, így őnekik mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Jn 8:31-32)

Ezek a szavak sértették a farizeusokat. Félretették, hogy a nemzet mennyi ideje hordoz idegen igát, és mérgesen kiáltottak fel: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká lesztek?” (Jn 8:33) Jézus végignézett ezeken a férfiakon, a gonosz rabjain, akiknek a bosszú körül forogtak a gondolataik, és szomorúan így felelt: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (Jn 8:34) A legrosszabb fajta rabságban sínylődtek: a gonosz lélek tartotta hatalmában őket.

Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét Sátán irányítja. Azzal ámítja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8:36) „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8:2). – *Jézus élete*, 466. o.

Május 9., vasárnap – Sasszárnyakon

Isten sokszor kinyilatkozta magát „irgalmas és kegyelmes Isten”-ként, akinek „hosszú” a türelme, „nagy” a szeretete és hűsége (Zsolt 86:15). „Még gyermek volt Izrael, amikor megszerettem – jelentette ki az Atya –, Egyiptomból hívtam ki fiamat.” (Hós 11:1)

Az Úr szeretettel bánt Izraellel, amikor megszabadította az egyiptomi szolgaságból, és az ígéret földje felé vezette őket. „Ezért szabadította ki őket minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem Ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével Ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.” (Ésa 63:8–9)

„Megnyugtató téged, ha az orcám megy veletek?” (2Móz 33:14) – ígérte a pusztai vándorlás alatt. Ezt a biztosítékot Jahve jellemének csodálatos megmutatkozása kísérte, amely képessé tette Mózeszt, hogy az egész Izraelnek hirdesse Isten jóságát, és hiteles képet adjon láthatatlan Királyuk tulajdonságairól. „Elvonult előtte az Úr, és így mondta azt ki: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja szeretetét ezerízig, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétkeket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül...” (2Móz 34:6–7) – *Próféták és királyok*, 311–312. o.

Lelkileg beteg embertársadnak testvéri szeretetre van szüksége, mint ahogyan neked is. Egy nálad gyengébb ember tapasztalatát kell meghallanod, hogy képes legyen őt megérteni és támogatni. A gyengeség felismerése segít abban, hogy másokon is segíthessünk. Sose menjünk el egy szenvedő lélek mellett anélkül, hogy ne próbálnánk megvizsgálni őt, hiszen bennünket is megvizsgált az Úr.

A közösség Krisztussal, a személyes kapcsolat az élő Megváltóval felkészíti a lelket, a szívet és az elmét a romlott természet legyőzésére. A tévelygőnek beszélj a Mindenható bárkit fölemelni kész karjáról, beszélj a megértő és irgalmas Jézusról. Az ilyen ember számára nem elég csupán a törvényben és a hatalomban bízni, mivel ezek nem rendelkeznek irgalommal, és sosem hallják meg a segélykiáltást. A tévelygőnek meleg kézfogásra van szüksége és arra, hogy ráhagyatkozhasson egy érzékeny szívre. Gondolatait tereld a mennyei jelenlétre, ami mindig a rendelkezésére áll, és együttérzéssel fordul hozzá. Hívd meg, hogy gondoljon az Atya szívére, amely szíven sebeket ejt a bűn, az Atya karjára, amelyet kinyújt felé, és az Atya hangjára, aki így szól: „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *In Heavenly Places*, 295. o.

A hozzá jövő szenvedőkben Krisztus nemcsak azokat látta, akik akkor segítséget kértek tőle, hanem mindazokat is, akik a korszakokon át hasonló ínségben és hasonló hittel fordulnak majd hozzá. [...]

Így van ez Isten Igéjének minden ígéretével. Bennük Ő személy szerint szól mindnyájunkhoz, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak” (Jel 22:2 – új prot. ford.). – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Május 10., hétfő – A megváltás motívuma

Ne feledjétek, hogy az az erőtök, az a győzelmetek, ha együtt munkálkodtok Krisztussal, mint személyes Megváltótokkal. Ez a ránk eső rész. Akik ezt teszik, azokhoz megjön a bizonyosság. „Mindeneknek, aki befogadja, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen.” (Jn 1:12) Krisztus kijelenti: „Nélkülem mit sem tehettek.” (Jn 15:5) S az alázatos, hívő lélek válaszol: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4:13)

Jézus megértő és könyörülő Megváltó. Megbízása így szól: „Menjete el az egész világra.” (Mt 16:15) Mindenkinek meg kell hallania a figyelmeztetés üzenetét. A keresztény versenyfutás résztvevőjére a legértékesebb jutalom vár. Aki kitartóan fut, elnyeri az élet hervadhatatlan koronáját. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 39. o.

Krisztus szeretetteljes, könyörületes. Fönntartó hatalma segítségével férfiak és nők válhatnak erőssé, hogy ellenálljanak a kísértéseknek. Amint az elítélt bűnös a bűnre tekint, a bűn igen nagy gonoszság lesz a szemében. Csodálkozni fog, miért nem jött hamarabb Jézushoz. Belátja, hogy le kell győznie hibáit, Isten akaratának kell alávetnie étvágyát és indulatait. Fölül kell kerekednie a romlottságon, mely a bűnös kívánság által uralkodik e világon. Miután megbánta, hogy lábbal tiporta a menyeyei törvényt, komolyan törekszik legyőzni a bűnt. Igyekezni fog nyilvánvalóvá tenni Krisztus kegyelmét, és személyes kapcsolatra lép az Üdvözítővel. Szüntelen Őt tartja szem előtt. Imádkozik, hisz, és elnyeri az áldásokat, melyekre szüksége van. Így egyre inkább megközelíti az Isten által fölállított mértéket.

Mikor megtagadja magát, fölveszi a keresztjét, és követi Krisztust, amerre megy, és jellemében új erények tűnnek majd elő. Teljes szívvel fogja szeretni az Úr Jézust, és Krisztus lesz bölcsessége, igazságos tettei, megszentelődése és megváltása. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 151. o.

Jézus emberi léttel fedte el istenségét, hogy az emberiséget emberként érintse meg; hogy együtt élhessen az emberekkel, és elviselje az ember összes próbáit és szenvedéseit. „Mindenben megkísértetett hozánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” Emberi voltában megismerte, megértette az embert érő összes kísértéseket. [...]

A Krisztus által adott törvény szerint az elveszett, eljátszott örökséget a legközelebbi rokonnak kellett megváltania. Jézus félretette királyi palástját, koronáját, és emberi léttel takarta el istenségét, hogy helyettes lehessen az emberiség számára, hogy ember voltában meghalva, halálával elpusztíthassa azt, akié a halál hatalma. Istenként nem tehetette ezt meg, de emberként eljőve meg tudott halni. Halálával legyőzte a halált. Krisztus azt adta halálra, akié a halál hatalma volt. Megnyitotta a sírt azok előtt, akik személyes üdvözítőjüknek ismerik el Őt. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 925. o.

Május 11., kedd – Szövetség a Sínai-hegynél

A zsidó nemzet hosszú éveket töltött fogságban... Az Úr azonban nem nézte tétlenül a helyzetüket, és nem feledkezett meg elnyomott gyermekeiről. „És meghallotta Isten az ő fohászokadásukat, és megemlékezett Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. És megtekintette Isten az Izrael fiait, és gondja volt rájuk Istennek.” „Az Úr pedig mondta: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt, ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből.” [...]

A rabszolgaság éveit alatti a zsidók megfélemeztek az igaz Istenről és a törvényről, de az Úr újból kinyilatkoztatta magát számukra. Félelmetes dicsőségben és megdöbbentő magasztosságban jelentette ki a szent rendeleteket, majd megparancsolta, hogy tartsák be a törvényét. A Tízparancsolat Isten jellemének tükré, mely örök trónjához hasonlóan változhatatlan. – *The Southern Work*, 41–42. o.

Krisztus azonban a segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek miránk is jönnek; de bűnt nem követett el. Meghalt értünk, és íme, felajánlja, hogy a bűnünket elveszi, és igazságát, szépségét ajándékozza nekünk. Ha átadjuk magunkat neki, és üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármilyen bűnös volt is, az Ő érdemeiért igaznak számít. Jézus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna.

Sőt, mi több, a Fiú átalakítja a szívünket, és hit által lakik bennünk. Hit által kell a Krisztussal való összeköttetést fenntartanunk és akarunkat neki napról napra alárendelnünk. Amíg így teszünk, Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést jókedvűből. Akkor elmondhatjuk: „Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) – *Jézushoz vezető út*, 62. o.

Az emberi lelket sújtó összes kétely és nehézség során egyedül csak az Úr segíthet megszabadulni a gyötrelmekről és az aggodalmaktól. Minden gondunkat vessük Krisztusra, és ne feledjük, hogy Ő mellettünk áll, és szoros kapcsolatra vezet el Istennel. Elménk szüntelenül

forduljon az Úr felé, és akkor Ő lesz az erőnk a gyengeségek közepette, tudatlanságunkban pedig Ő lesz a bölcsességünk.

Biztosak lehetünk abban, hogy nem kell a mennybe mennünk azért, hogy lehozzunk magunkhoz Jézust, és a mélységbe sem kell alászállnunk, hogy felhozzuk Őt, mivel Ő itt van mellettünk, és a szeme szüntelenül őrködik fölöttünk. Törekednünk kell azt megérteni, hogy az Úr nagyon közel van hozzánk, Ő tanácsol és vezet minket. – *Sons and Daughters of God*, 27. o.

Május 12., szerda – Isten és Izrael

Pál megértette, hogy a törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a törvényszegőnek. „A törvény cselekedeteiből egy test sem igazulhat meg.” (Róm 3:20) [...]

Az Úr látta bukott helyzetünket. Látta, hogy kegyelemre van szükségünk, és mivel szeretett minket, kegyelmet és békét adott számunkra. A kegyelem kedvezést jelent annak irányába, aki azt nem érdemli meg, aki elveszett. Bűnösségünk ténye nem zárja el előlünk Isten irgalmát és szeretetét, hanem szükségessé teszi számunkra – megváltásunk érdekében. Krisztus így szólt: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.” (Jn 15:16) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 347. o.

Az üdvösséget társulás, együttműködés útján nyerjük el. A megtérő bűnös és Isten között közös munka jön létre. Ez elengedhetetlen a jellem felépítéséhez, a helyes alapelvek kialakításához. Az embernek komoly erőfeszítéseket kell tennie, hogy legyőzze, ami a tökéletesség elérésében akadályozza. Az eredmény azonban teljesen Istentől függ; csupán emberi erőfeszítések nem elegendők. A segítség nélkül teljesen értéktelenek. Az Úr munkálkodik, és az ember is. Az embernek kell ellenállnia a kísértésnek, de az erőt ehhez a mennyből nyeri el. Így egészíti ki egymást egyrészt a végtelen bölcsesség, részről és erő, másrészt a gyengeség, bűn és teljes tehetetlenség.

Az Örökkévaló azt akarja, hogy uralkodjunk magunkon; azonban a beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. Önmagunktól nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat

és hajlamainkat összhangba hozzuk az Atya akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy „készségesekké tegyen bennünket”, akkor az Üdvözítő elvégzi helyettünk: „lerontja az okoskodásokat és minden magasztalat, amely Isten ismerete ellen emeltetett”, és foglyul ejt „minden gondolatot, hogy engedelmeskedjen Krisztusnak” (2Kor 10:5). – *Az apostolok története*, 482. o.

A Krisztusba vetett hit általi megigazulás a jellem átalakulásával válik nyilvánvalóvá. Ez a világ számára a jel az általunk vallott tanítások igaz voltáról. Az Ige naponkénti gyakorlása annak a bizonyítéka, hogy élő gyülekezet vagyunk. A világ számára a következetes kereszteni viselkedés az élő bizonyágtétel. [...]

Ezt sokan olyan homályosan értik meg, hogy ezren és ezren, akik bár állítják, hogy az Isten fiai, valójában a gonosz gyermekei, mivel cselekedeteikre akarnak támaszkodni. Ő mindig is megköveteli az igaz cselekedeteket, a törvény is megköveteli, de mivel az ember bűnbe esett, ahol a jó cselekedetek értéktelenek, egyedül Jézus igazságossága elégséges. Krisztus mindenképpen üdvözíteni tud, mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1071. o.

Május 13., csütörtök – Ígéreték, ígéreték... (2Móz 19:8)

Bár a törvény szent, a zsidók, mivel a maguk erejéből törekedtek megtartani, nem tudtak eljutni az életszentségre. Krisztus tanítványainak másféle életszentségre kell eljutniuk, ha be akarnak jutni a mennyek országába. Isten az Ő Fiában a törvény tökéletes megszentelődését ajánlja föl. Ha teljesen megnyitnák a szívüket Krisztus befogadására, magának Istennek az élete, szeretete élne bennük, az Ő mására alakítva őket. Így az Úr ingyen ajándéka által annak a megszentelődésnek lennének a birtokában, melyet a törvény követel. A vallásos vezetők azonban elvetették Jézust, „mert az Isten igazságát nem ismervén és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni az Isten igazságának nem engedelmeskedtek” (Róm 10:3). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 54. o.

Sátán elmélete az, hogy Krisztus halála kegyelmet hozott, mely átvette a törvény helyét. Jézus halála egyáltalán nem változtatja meg, nem hatálytalanítja és a legcsekélyebb mértékben sem csökkenti a Tízparancsolat jelentőségét. A drága kegyelem, melyet vére által a Meg-

váltó ajánl fel az embernek, megalapozza Isten törvényét. Az ember bukása óta az Úr erkölcsi kormányzata és kegyelme elválaszthatatlanok lettek egymástól, Minden ítéletnél kéz a kézben jelennek meg. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csokolgtatják egymást.” (Zsolt 85:11)

Jézus, a mi helyettesünk beleegyezett abba, hogy Ő viselje a büntetést, melyet az ember a törvény áthágásáért érdemel. Ő felvette istenségére az emberi testet és természetet, és így lett Emberfiává, Megváltóvá és Üdvözítővé. A törvény megváltoztathatatlanságát jól mutatja az a tény, hogy Isten drága Fiának meg kellett halnia az ember megváltásáért. A törvény áthágójának szempontjából milyen egyszerű lett volna, ha Ő eltörli a törvényét, így biztosít lehetőséget az embernek az üdvösségre, és Krisztus is a mennyben maradhat! Az a tanítás, mely azt mondja ki, hogy a kegyelem miatt szabadon áthághatjuk Isten törvényét, végzetes tévedés! A menny törvényének minden áthágója bűnös, és senki sem szentelődhet meg, amíg tudatosan bűnben él. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 30. o.

Bármilyen bűnt követtél el, valld meg Istennek! Ha csak ellene vétkeztél, akkor csak neki valld meg. Ha emberek ellen vétkeztél, úgy nekik valld be a bűnödöt, és akkor az Úr meg fog téged áldani. Ezáltal meghal az éned, és Krisztus képmása alakul ki benned. [...]

Akik Istentől jövőnek ismerik fel a feddést, azokat képessé teszi arra, hogy belássák a tévedéseiket, és azokból okulva fontos tanulságokat vonjanak le. Látszólagos vereségük győzelemmé alakul át. Azért maradnak talpon, mert nem a maguk erejében, hanem az Úr erejében bíznak. Komolyak, lelkesek, alázatosak lesznek, és Isten Igéje vezeti őket. Nem tétováznak, hanem biztos léptekkel haladnak a mennyei fény által megvilágított ösvényen. – *That I May Know Him*, 239. o.

Május 14., péntek – További tanulmányozásra

– *Pátriárkák és próféták: „Az Izraelnek adott törvény”* című fejezet.